

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգևածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մաթթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Հունիս 2025, N7 (172)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ԶՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ
Հուլիս, 2025թ., N7, (172)
Լույս է տեսնում 2009թ. մասյիից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

Անդրանիկ Վարդանյան

Մարդկանց մի՛ կշեռք ձեր կշեռքով 1

Վրեժ եղբայր

Հավատքով հաղթել 5

Տե՛ր, ես չհասցրեցի

6

Նեղության ժամանակ Աստված օգնական է

10

Բարեկամություն աշխարհի հետ

12

Վկայություն

14

Քրիստոնեական սիրո օրինակ

16

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք
աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի
Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն
Շշմարտության սերմերը, որպեսզի
մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտե-
ական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք
ձեր դիտողությունները, առաջար-
կությունները ու նվիրատվությունները
ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով
հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:
Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՄԱՐԴԿԱՆՑ ՄԻ՝ ԿՇՌԵՔ ՁԵՐ ԿՇՌԵՔՈՎ

Առակաց 11:1-ում կարդում ենք «Նենգութեան կշիռքը Տէրոջը առջև պիղծ է, բայց ուղիղ կշիռքի քարը Անոր հաճոյ է»: Սիրելիներ, առաջին հայացքից կարող է թվալ, թե դա մեզ հետ ոչ մի կապ չունի: Սակայն իրականում դա այդպես չէ: Այսօր մենք գնումներ ենք կատարում խանութներում, շուկաներում, և բնականաբար բոլորս էլ ուզում ենք, որ վաճառողը կշեռքի մեջ մեզ չխաբի, պակաս չկշռի: Եթե խորանանք վերը նշված խոսքի հոգևոր իմաստի մեջ, կտեսնենք, որ այդ կշռաքարերը գտնվում են մեր սրտերում: Մենք կշռում ենք մարդկանց հոգևոր տեսակետից և տարբեր չափեր վերագրում: Առակաց 16:2-ում կարդում ենք. «Մարդուն ամեն ճամբաները իրեն մաքուր կ'երևնան, բայց Տէրը հոգիները կը կշռէ»: Իսկ Առակաց 20:23-ն ասում է. «Չանագան տեսակ կշիռքի քարերը Տէրոջը առջև պիղծ են, ու նենգավոր կշիռքը աղեկ չէ»: Այս խոսքերը կարդալով՝ մենք հասկանում ենք, որ այն ժամանակ էլ Իսրայելի մեջ եղել են տարբեր տեսակի կշռաքարեր: Մարդիկ առևտուր են արել և օգտա-

գործել են տարբեր կշռաքարեր: Բայց Սրբարանում կար մի կշռաքար, որը կոչվում էր **սիկդ**: Ելից 30:13-ում կարդում ենք, որ ամեն մի իսրայելցի իր հոգու փրկանքը՝ կես սիկդ արծաթը, պիտի տար Տիրոջ սրբարանի սիկդի համեմատ: Այսինքն՝ բերած արծաթն ու ոսկին պետք է կշռվեր սրբարանի սիկդի համեմատ: Այդ սիկդը չափանիշ էր՝ կշռելու խորան բերված ոսկին ու արծաթը: Հոգու փրկանքի արծաթը պետք է այդ չափանիշով կշռվեր: Ելից 30:23-ում կարդում ենք, որ երբ Աստված Մովսեսին սովորեցնում է օծման յուղը պատրաստել, շեշտում է՝ Սրբարանի սիկդի չափով: Սրբարանի կշեռքը շատ ճշգրիտ էր:

Սիրելիներ, հաճախ մենք մեր սրտերի մեջ կշեռք ենք դնում. մարդկանց չափում ու կշռում ենք մեր կշեռքով, բայց ոչ սրբարանի սիկդի համեմատ: Մենք մի եղբայր ունենք, որը խոսում էր Եղիա մարգարեի խիզախության մասին: Սակայն անցավ մի քանի ամիս, և նա մի օր իր խոսքում ասաց, որ Եղիան վախկոտ էր, Հեզաբելից վախեցավ ու փախավ:

Փետրվար, 2018թ., N 2 (97)

այդպիսով նա հակասեց իր նախկին խոսքին: Ես սկսեցի մտածել, որ այդ եղբայրն իր սրտի մեջ կշեռք ունի, և Եղիային տարբեր կերպերով կշռեց: Սկզբում նրան անվանեց խիզախ, որոշ ժամանակ անց կշռեց մեկ այլ կշռաքարով և հայտարարեց, որ Եղիան վախկոտ էր: Եվ այդպես էլ հնարավոր է մեզ հետ լինի՝ մարդկանց կշռենք մեր տեսածի կամ լսածի համեմատ և ունենանք մեր կարծիքները: Երբ մենք եկեղեցու մեջ չափում ենք մարդկանց մեր կշռեքներով ու ոչ թե «սրբարանի սիկդի համեմատ», դա ունենում է իր վատ ազդեցությունը: Չէ՞ որ մենք Քրիստոսի արյունով զնվածներ ենք, թեպետ ամեն մեկս էլ երբեմն ունենում ենք ինչ-որ տկարություններ, թերություններ: Այդ ամենը բոլորս էլ տեսնում ենք, գիտենք, բայց մենք շատ ժամանակ չենք նկատում, թե դիմացինի տկարությունները ինչպես կազդեն մեզ վրա: Պողոս առաքյալը Կորնթացիներին գրում է, որ իր սիրտը լայն բացված է նրանց առջև: Իսկ երբ մենք նայում ենք մեր սրտերին, տեսնում ենք, որ, ցավոք սրտի, հաճախ մեր սրտերում տեղ չկա որոշ մարդկանց համար: Եթե ես լսեմ, որ ինչ-որ մեկն իմ ետևից բամբասել կամ չարախոսել է, այդ մարդն իմ սրտի մեջ այլևս տեղ չի ունենա, որովհետև ես արդեն կշռեցի, իմ կշեռքով այդ մարդը թեթև գտնվեց և դուրս եկավ իմ սրտից: Եվ դա խանգարում է մեզ, թույլ չի տալիս, որ ավելի միաբանվենք իրար հետ և ավելի շատ

ցավ քաշենք իրար համար: Փոխանակ մենք կրենք մեկս մյուսիս նեղությունները, կշռում ենք մեր կշեռքով և մեր սրտի մեջ տեղ տալիս նրանց, ովքեր մեզ հետ լավ են վերաբերվել և կանգնել են մեր կողքին: Բայց չէ՞ որ մենք բոլորս Քրիստոսի արյան գինն ենք, և պետք է կրենք միմյանց նեղությունները: Բ Կորնթ. 10:12-ում Պողոս առաքյալը գրում է. «Վասն զի մենք չենք համարձակիր մեր անձը կշիռքին դնել ու բաղդատել ոմանց հետ, որ ինքզինքնին կը գովեն, բայց անոնք իրենցմով իրենց անձերը չափելով, և զիրենք իրենց հետ բաղդատելով՝ չեն հասկնար»: Իսկ Ա Կորթ. 3:1-ում ասում է. «Ես, եղբայրներ, չկրցայ խօսիլ ձեզի՝ որպես թե հոգևորներու, հապա որպես թե մարմնատրներու.... որովհետև տալափն ձեր մէջ նախանձ ու հակառակութիւն ու բաժանումներ կան»: Այդ բաժանություններն առաջացել էին, որովհետև կորնթացիներն ունեին տարբեր կշեռքներ: Նրանց կշեռքը սրբարանի սիկդի համեմատ չէր: Ոմանք ասում էին՝ մենք պողոսյաններ ենք, ոմանք՝ կեփասյաններ և այլն: Առաքյալն այստեղ ասում է, որ ինքը չի համարձակվի իր անձը կշեռքի վրա դնել ու բաղդատվել ուրիշների հետ: Երբ դու քո անձը դնում ես կշեռքին ու համեմատվում ես ինչ-որ մեկի հետ, այդ դեպքում փորձում ես տեսնել քո առավելությունները ուրիշներից, ինչպես փարիսեցին, որ առանձին աղոթում էր. «Ո՛վ Աստված, շնորհակալ եմ

Քեզանից, որ ուրիշ մարդկանց պես չեմ՝ հափշտակող, անիրավ, շնացող կամ այս մաքսավորի պես»: Նա իր անձը դրել էր կշեռքին և տեսնում էր, որ ինքն ավելի ծանր է, քան մաքսավորը: Սակայն «սրբարանի սիկդի կշեռքով», այսինքն՝ Տիրոջ կշեռքով մաքսավորն ավելի բարձր էր փարիսեցուց (Դուկաս 18:10-14): Առաքյալն ասում է, որ ինքը չի ուզում իր անձը կշռել ու բաղդատել ուրիշների հետ:

Սիրելիներ, Աստված մեր ձեռքը կշեռք չի տվել մեկզմեկ կշռելու և իրար հետ բաղդատելու համար: Դանիելի մարգարեությունում կարդում ենք, որ Նաբուգոդոնոսորի որդին՝ Բաղդասարը, մեծ կոչունք արեց և գինովցած ժամանակ հրամայեց բերել Երուսաղեմից բերված անոթները: Այդ անոթներով նրանք գինի խմեցին և իրենց կուռքերին գովեցին: Եվ հետաքրքիր է, որ անմիջապես պատի վրա մի ձեռք երևաց ու գրեց. «ՄԱՆԵ, ՄԱՆԵ, ԹԵԿԵՂ ՈՒ ՓԱՐՍԻՆ» (Դանիել 5:25): Բաղդասար

ընդ վախեցավ, ոչ ոք չէր կարողանում մեկնել գրվածը: Միայն Դանիելը կարողացավ մեկնել: «Մանե՝ Աստված քու թագադրութիւնդ համրեց ու զանկա վերջացուց: Թեկեղ՝ կշիռքով կշռվեցար ու պակաս գտնվեցար»: Այս խոսքից առաջ, 22-րդ խոսքում Դանիելը Բաղդասարին ասում է. «Ու դու, ով Բաղդասար, անոր որդին, քու սիրտդ չխոնարհեցուցիր, թեև այս բոլորը գիտեիր»: Սա նշանակում է, որ Բաղդասարը տեսել էր, թե Աստված ինչպես էր վարվել իր հոր՝ Նաբուգոդոնոսորի հետ: Եղբայրներ, բույրեր, մենք, լինելով Քրիստոսի մարմնի անդամներ, հոգևոր իմաստով Տիրոջ տան անոթներ ենք, որտեղ կան նաև օծյալ անոթներ: Երբեմն տեսնում ենք, թե ինչպիսի վերաբերմունք կա այդ անոթների նկատմամբ: Ես սա չեմ ասում նրա համար, որ հորդորեմ, թե՛ դուք պետք է մեզ հարգեք: Ո՛չ, սիրելիներ, ես դա նկատի չունեմ, այլ ուզում եմ տեսնեք, թե Աստված ինչպես վերաբերվեց Բաղդասար թագավորի հետ, որը վերցրեց այդ անոթները, գինի լցրեց և կուռքերին գովեց: Դա պղծություն էր Աստծու առջև: Այդ անոթները գերության մեջ էին, բայց Աստված թույլ չտվեց, որ դրանք անարգվեն: Չե՞ որ մենք էլ հոգևոր իմաստով Աստծու տան անոթներ ենք: Մեզ պետք է Աստծու վախը, որպեսզի չանարգենք Աստծու անոթներին: Ուզում եմ մեզ բոլորիս հորդորել և ասել, որ Աստծու վախով ապրենք և բոլոր անոթների նկատ-

մամբ ունենանք շատ հարգալից վերաբերմունք: Չէ՞ որ ապաշխարության սկզբում մենք ունեինք երկյուղ, մեր աչքերին բոլորը սուրբ էին: Սաղմոս 119:32-ում ասվում է. «Քու պատվիրանքներուդ ճամբուն մեջ պիտի վազեմ, վասն զի Դուն իմ սիրտս պիտի լայնցնես»:

Սիրելիներ, իրոք Դավիթը լայն սիրտ ուներ: Նա չհամարձակվեց Սավուդի վրա ձեռք բարձրացնել, թեպետ Աստված արդեն թողել էր Սավուդին: Նա այն վիճակին էր հասել, որ ցանկանում էր Դավթին սպանել, բայց Դավիթը Տիրոջ օծյալի վրա ձեռք չբարձրացրեց: Ցավոք, այսօր կան հոգիներ, ովքեր օծյալների հետ կարող են արհամարհանքով ու ծաղրանքով խոսել: Իսկ երբևէ մտածե՞լ ենք, թե Աստված այդպիսի վերաբերմունքին ինչպես կնայի: Չէ՞ որ Աստված է ընտրել և օծել այդ անոթին: Մենք պետք է միտք առնենք, որ Աստծու հետ գործ կունենանք, ինչպես Բաղդասարը. նա Աստծու հետ գործ ունեցավ: Այնտեղ չկար մեկը, որ Բաղդասարին հանդիմաներ նրա արարքի համար՝ ասելով, որ դրանք Տիրոջ անոթներն են: Բայց

Աստված Ինքը պաշտպան կանգնեց, և նույն գիշերը Բաղդասար թագավորն սպանվեց: Ես գիտեմ մի եղբոր, որ ավագ եղբայրների մասին խոսել է ծաղրանքով ու արհամարհանքով, ցավոք սրտի, այսօր այդ եղբայրն աշխարհում է, չի կարողանում ուղղվել: Եթե դու տեսել ես քո բույրիկի կամ քո եղբոր թերությունը կամ սխալը, մի՛ արհամարհիր նրան, որովհետև նա Քրիստոսինն է, նա Սուրբ Հոգով օծված է, ինչպես և դու ես Քրիստոսինը: Աստված Մովսեսին պատվիրում էր օծման յուղ պատրաստել ու խորանի բոլոր գործիքներն այդ յուղով օծել. «Նրանք սուրբ են կոչվելու»: Այսօր Սուրբ Հոգին մեզ տանում է սրբության և ասում է. «Սո՛րք եղեք, ինչպես Ես Սուրբ եմ»: Մենք պետք է առանձնացված լինենք՝ ապրելու Աստծու համար: Ուրեմն եկե՛ք մարդկանց չկշռենք մեր սրտերի կշեռքներով, այլ թույլ տանք, որ Տերը կշռի Իր կշեռքով՝ «սրբարանին սիկդին» համեմատ: Չմոռանանք, որ երբ որևէ մեկին կշռում ենք մեր կշեռքով, այդ ժամանակ Աստված մեր սիրտն է կշռում: «Քու պատվիրանքներուդ ճամբուն մեջ պիտի վազեմ, վասն զի Դուն իմ սիրտս պիտի լայնցնես» Սաղմոս 119:32:

Սիրելիներ, ժամանակն է, որ մենք սթափվենք, լայնացնենք մեր սրտերը ու մարդկանց կշռենք ոչ թե մեր կշեռքով, այլ «սրբարանի սիկդի» համեմատ: Ամեն:

Անդրանիկ Վարդանյան, հովիվ

ՀԱՎԱՏՔՈՎ ՀԱՂԹԵԼ

«Բայց քանի որ հավատքը չէր եկած, օրենքի տակ գոցված կպահվեինք՝ սպասելով այն հավատքին, որ պիտի հայտնվեր» (Գաղ. 5:22): Սա եկեղեցուն է ուղղված, Գաղատացիս եկեղեցուն, աշխարհին չի գրված: Այսօր շատ հավատացյալներ հավատքի հայտնություն չունեն: Գիտե՞ք, հավատքով հնարավոր է բըժըշկություններ լինեն, նշաններ ու հրաշքներ կատարվեն: Դրանք խոստմունքներ են, մարդու վիճակի հետ կապ չունեն: Բայց մեղքից, հին մարդուց, ազատագրվել, խաղաղություն ունենալ՝ այս հավատքը հայտնություն է, սա Ավետարանի հավատքն է: Շատ հավատացյալների կյանքում շատ հրաշքներ, նշաններ կատարվել են, բայց հավատքի այս կառույցը բացակայում է: Հակառակորդը ընդամենը մեկ միտք է տալիս՝ վախի կամ մեղքի, կամ ինչ-որ չար սերմ է ցանում ու գերի է բռնում: Եվ մարդիկ տանջվում են: Հոգևոր կյանքը հավատքի կյանք է, կարելիների ու չիկարելիների կյանք չէ, սիրելիներ: Դրանք մարդու կյանքում կարգա-

վորում է հավատքը: Հավատքի ուժով են մարդու կյանքում կատարվում Օրենքի պահանջները: Շատերի կյանքում այն չի ստացվում. և հայտնվում են փակուղում. ինչու՞: Քանի դեռ հավատքը չէր եկել, Օրենքի տակ գոցված կպահվեինք: Այսինքն՝ կա Օրենքը, մարդու կյանքում հայտնվել է Աստծո Օրենքը, և Օրենքը ունի իր պահանջները, և մարդը իր ամբողջ ուժերը լարել է՝ տարբեր հնարքներով, տարբեր մեթոդներով, տարբեր ճանապարհներով, անգամ ճգնափորության, որպեսզի Օրենքի պահանջները կատարի և հասնի Աստծուն, հաճելի լինի, արդարանա: Բայց կյանքը ցույց է տալիս, որ մեղքի հարցը ոչ մի բանով հնարավոր չէ լուծել: Եթե մարդը կարողանար մեղքի հարցը լուծել, հավատքի հայտնվելը իզուր կլիներ, Քրիստոսի աշխարհի գալը իմաստ չէր ունենա: Քրիստոսի Հայտնությունը մարդու անկարողությունն է ցույց տալիս: Շատերը, հավատքի հայտնություն չունենալով, ճշմարտությունը չճանաչելով, Օրենքի ճանապարհով են ուզում

իրենց հոգևոր կյանքը կարգավորել՝ արդարանալ, արժանի լինել, հոսստոմներին հասնել: Բայց Սուրբ Գիրքն ասում է՝ գոց է, փակուղի է: Մարմնի ցանկությանը, մտքի ցանկությանը մարդկայինով հաղթել անհնար է: Մարդկային ուժերի, հնարների, մեթոդների վերջը փրկության սկիզբն է ազդարարում: Սատանան այդ պահերին պարապ չի մնում. ամեն րոպե հիշեցնում է թո պարտությունը, անգորությունը և վերջնական՝ դժոխքի բաժին դարձնում: Բայց փա՛ռք Տիրոջը, որ մարդուն «ուժ չի տալիս»՝ սեփական միջոցներով հաղթելու: Դա Տիրոջ Սերն է մարդու հան-

դեպ: Մերժենք բոլոր կասկածները Տիրոջ Սիրո վրա, Տիրոջ հոսստոմների վրա: Հենց Օրենքի նպատակը դա է, որ կոտրի մեր հպարտությունը, ջախջախի մեր արդարությունը, աստված «դառնալու» ցանկությունը ջախջախի, որ հասկանանք՝ ոչ միայն աստված չենք, այլ ուժ էլ չունենք չարին հաղթելու, որ ընդամենը ստրուկ ենք: Եվ այս բոլորը նպատակային էր, ծրագիր էր՝ Տիրոջը մոտենալու, Տիրոջը հանձնվելու, որ ճանաչենք՝ ով է Բժիշկը, ով է Փրկիչը: Փա՛ռք Տիրոջը այս հրաշալի վիրահատության համար: Ամեն:

Վրեժ եղբայր

ՏԵ՛Ր, ԵՍ ՉՀԱՍՑՐԵՑԻ

Իզոր Վիտյուկը ենթարկվում է սարսափելի ավտոկլարի: Գիշեր էր. նրա մեքենան ընդհարվում է մի անասելի արագությամբ ընթացող մեքենայի հետ: Ուժգին հարվածից նա միանգամից կորցնում է գիտակցությունը: Հիվանդանոցում վիրահատությունից հետո, երբ նա գիտակցության է գալիս, զգում է անսահման ճնշող

տրտմություն՝ մոտալուտ մահվան զգացում:

Հետագայում նա պատմում է, որ երեք ամիս գտնվել է կոմայի մեջ. «Թե ինչպես հայտնվեցի գեհե՛նում, ես չգիտեմ: Երբ ես ինքնագիտակցության եկա, տեսա, որ գտնվում եմ ինչ-որ տարօրինակ վայրում: Այն կարծես մի անսահման մեծ քարայր

լիներ՝ մոտ 1,5 կմ բարձրությամբ և 5-7 կմ լայնությամբ: Այդ վայրում շահ տու շատ մարդիկ կային:

Այնտեղ ես երեք բանով տպավորվեցի հենց սկզբից: Առաջինն ինձ ցնցեց այդ մարդկանց կեցվածքը՝ նրանց բոլորի ձեռքերն ուղղված էին վերև, իսկ գլուխները՝ ներքև: Այդ մարդիկ շարժվում էին տարբեր կողմեր և շրջապատի վրա բոլորովին ուշադրություն չէին դարձնում, քանի որ ամեն ոք զբաղված էր ինքն իրենով (իր ապրումներով, զգացումներով, անհանգստություններով), որովհետև այդ բոլոր մարդիկ աղաղակում էին Աստծուն, խնդրում էին Նրանից ներում իրենց երկրավոր կյանքում թույլ տված ինչ-ինչ սխալների համար:

Երկրորդ տպավորությունն այնպիսին էր, որ նրանք անմարմին մարդիկ էին, միայն նրանց հոգիներն էին, որոնք ծածկված էին ոչ սպիտակ, ոչ էլ սև, այլ մոխրագույն ծածկոցներով:

Եվ երրորդը՝ որ նրանցից յուրաքանչյուրի գլխավերևում միջատների մի ամպ կար. ոմանց մոտ այդ ամպը մեծ էր, ոմանց մոտ՝ փոքր, սակայն այն կար բոլորի գլխավերևում: Ժամանակ

առ ժամանակ դրանք հարձակվում էին տվյալ հոգու վրա և սկսում խայթել: Այդ խայթոցներից մարդիկ այնպես էին գոռում, որ նույնիսկ չես էլ կարողանում պատկերացնել նրան հասած ցավի աստիճանը:

Այդ ամենի մեջ ես կարծես կողմնակի դիտորդ լինեի և ցանկանում էի տեսածս ինչ-որ կերպ վերլուծել և վերջապես հասկանալ, թե որտեղ եմ գտնվում: Եվ ելնելով այն բանից, թե ինչպես են այդ մարդիկ աղաղակում և Աստծուց ներողություն խնդրում իրենց սխալների համար, հասկացա, որ նրանք հավատացյալներ են:

Իսկ ի՞նչ էին աղաղակում այդ մարդիկ: Քանի որ նրանցից ոչ մեկն իր մեղքը չէր թաքցնում, ես հասկացա, որ նրանք այլոց մասին մտածել են քամահրանքով, արհամարհանքով, իրենց մտքում ուրիշներին նվաստացրել են, զրպարտել, վիրավորել, դատել և կարելի է ասել, որ իրենց վերաբերմունքով մարդկանց գրեթե դարձրել էին իրենց թշնամի (քանի որ մարդկանց երեսին իրենց շուրթերով բացահայտ չէին ասել իրենց սրտերում կուտակվածը): Բայց Աստված այդ ամենը նրանց

մեղք էր համարել: Այդ մարդիկ միայն Աստծուն էին աղաղակում զոջումով՝ իրենց սխալների ներման համար: Ոմանցից լսում էի, որ ասում էին. «Տե՛ր, ես նույնիսկ չգիտեի, որ դա մեղք է»:

Նրանք բոլորը մեր նման մարդիկ էին եղել, հավատացել էին Աստծուն, ընդունել Նրա հոսքը, մասնակցել հավաքույթների... Բայց այդ ամենի հետ մեկտեղ իրենց ուրիշներից արդար էին համարել և իրավունք վերապահել Աստծո զավակներին դատելու, նվաստացնելու, արհամարհելու կամ զրպարտելու և այլն: Պատկերացնում եք, թե ինչ բարդ իրավիճակ է ստեղծվում, երբ մարդն իրեն արդար է տեսնում. դա մեղք է, սիրելիներ:

Ես լսեցի կողքովս անցնող մեկի աղոթքը, և դա միտքովեց ուղեղիս մեջ. «Տե՛ր, ների՛ր ինձ, որ իմ սրտում ատել եմ եղբորս, ես այնպես էի նրան ատում, ես ուղղակի նրան տանել չէի կարողանում: Ես գիտակցում եմ դա, ընդունում եմ իմ մեղքը, ես չհասցրեցի նրա հետ հաշտվել: Ես մահացա և հիմա այստեղ եմ: Խնդրում եմ, ների՛ր ինձ»: Փաստորեն նա չի ասել, թե ինչու է ատել եղբորը, բայց ատել է:

Ես չգիտեի, թե ով և ինչպես էր ինձ տալիս այդ ինֆորմացիան, բայց գիտեի, որ այդ բոլոր մարդկանց ասվել էր հոսքը. «Մինչև դատաստանը», և նրանք դա լսել էին: Ես հասկացա, որ նրանք սարսափում էին, որ դատաստանի օրը պետք է պատասխան տան իրենց արարքների համար, այդ պատճառով էլ աղոթքով ու աղաղակով ներողություն էին խնդրում Աստծուց և փափագում ներում:

Հայտնվելով սանդարամետում՝ ես չէի վախենում: Այնտեղ հասկացա, թե ինչու էր խաչին գամված Հիսուսն ասում. «Աստու՛ւհ՛ իմ, Աստու՛ւհ՛ իմ, ինչո՛ւ գիս թողուցիր»: Դա սարսափելի էր... Տերը թույլ տվեց ինձ զգալ շրջապատող մարդկանց ապրումները, որոնք հառաչանքով աղաղակում և ներում էին աղերսում, բայց ոչ մի պատասխան:

Հանկարծ հայտնվեց մի հրեշտակ և ինձ հարցրեց.

-Դու ուշադրություն դարձրե՞լ ես նրանց պահվածքին:

-Իհարկե, նրանցից ամեն մեկն իր հոգսով է զբաղված:

-Դա՛ է ճիշտ պահվածքը, բայց երբ երկրի վրա էին ապրում, արհամարհում էին, զրպարտում,

անպատվում, ստորացնում, ամեն տեսակ պղծությունն էին գործում մեկը մյուսի նկատմամբ... Այդ պատճառով էլ նրանք բոլորն այստեղ են: Երբ Հիսուսին հարցրեցին. «Ո՞րն է Օրենքում առաջին Պատգամը», ի՞նչ պատասխանեց Տերը. «Սիրի՛ր քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ հոգով, ամբողջ սրտով և եռթամբ, և երկրորդը դրա նման՝ սիրի՛ր քո ընկերոջը քո անձի պես: Այս երկու պատգամի վրա են հաստատված ողջ Օրենքն ու մարգարեները»: Պետք չէ, որ մարդն իր վրա մեծ ծանրություններ վերցնի. դուք այս փո՛քը արե՛ք՝ սիրե՛ք Աստծուն և սիրե՛ք ձեր մերձավորին: Իսկ ո՞վ է քո մերձավորը: Հիսուս Քրիստոսը այս հարցին էլ շատ պարզ ու կոնկրետ պատասխան է տվել. դա ոչ քո հայրն է, ոչ քո մայրը, ոչ քո կինը կամ ամուսինը կամ հարազատ որևէ մեկը, դա ընդհանրապես անծանոթ մեկն է, ով քո օգնության կարիքն ունի, գուցե ուղղակի մի բարի խոսքի:

Ի՞նչ է գրված Աստծո խոսքում. «...բամի ցանես՝ փոթորիկ կհնձես»: Ինչի՞ մասին է խոսքը: Դա մարդկանց խոսքերի, ցանկությունների և գործերի մասին

է: Աստված կեղծավոր չէ. եթե Նա աղպես է ասել, ուրեմն այդպես էլ կլինի: Օ՛ր, եթե մարդը հասկանա իր մեղքը, գա Աստծուն ու ասի. «Տե՛ր, ների՛ր ինձ, ես մեղավոր եմ, ես Քո առաջ զոջում եմ»: Սա այն չարությունն է, որ մարդն ինքն իր սրտում է գործում՝ դիմացինին ֆիզիկական ցավ չպատճառելով: Այսպես մարդը փոթորիկ է հնձում, իսկ եթե մեկն իր հարևանի նկատմամբ չարություն է արել, և հարևանն էլ այդ մասին գիտի, ավելի լավ է գնալ նրա մոտ և ներողություն խնդրել, քան գնալ ու այդ մասին ասել Տիրոջը: Շատերը բավարարվում են նրանով, որ արդեն խոստովանել են Աստծուն: Ո՛չ, դա սխալ է, դու մարդուն վիրավորել ես, ուրեմն գնա՛ նրա մոտ և ներողություն խնդրի՛ր նրանից, այլապես Աստված չի կարող ներել քո մեղքերն ու քեզ:

Տերն ինձ ետ վերադարձրեց: Եվ երբ երկար բուժվելուց հետո դստերս հետ դուրս էի գրվում այդ բուժկենտրոնից, աշխատակիցներն ինձ խնդրեցին, որ հիշատակի համար նկարվեմ. դա մեծ նրաշք էր բոլորի համար:

Իզոր Վիտյուկ

Նեղության ժամանակ Աստված օգնական է

Սիրելիներ, Տերը գիտի ամեն մեկիս կարիքը, Տերը գիտի, թե ամեն մեկիս սրտի, հոգու աշխարհում ինչ է կատարվում: Նա ուզում է խոսի, գործի մեր սրտերի հետ: Դրա համար մեր ականջը տանք Աստծո խոսքին, որ խոսքը թափանցի մեր մեջ: Տերն ասաց. «Իմ խոսքերը Յոգի և Կյանք են»: Ինչքան էլ դու չորացած, սառած լինես, կենդանության ոչ մի նշույլ չունենաս, Աստծո խոսքի մեջ կյանք կա, կենդանություն կա, քանզի այն կենդանի է և զորեղ ու ամեն երկսայրի սրից, որ մեռածին էլ ի զորու է կենդանացնել:

Ժողովուրդ, Տիրոջ գործերը տեսնենք ու Նրան փառավորենք, որպեսզի հաստատվենք Աստծո ճշմարտության մեջ: Դու կարող է խոսքը իմանաս և նույնիսկ անգիր, բայց այդ խոսքը քո մեջ տեղ գտած չլինի:

Քո իմացածը քեզ օգուտ չի տա: Իսրայել ժողովրդի համար

գրված է, որ Աստծո խոսքը լսելը իրենց ոչ մի օգուտ չտվեց, որովհետև հավատքով խառնված չէր, և անապատի մեջ փռված ընկան: Տերը մեզ կանչել է, որպեսզի հաստատի Իր մեջ, և Իր խոսքն էլ հաստատի մեր մեջ:

Տարիներ առաջ էր, ծանր հոգսերի տակ էի, ամեն կողմից հոգսերը խեղդում էին: Ու հանկարծ խոսքը հայտնվեց ինձ. «Ձեր ամեն հոգը անոր ձգեցեք, վասն զի անիկա ձեզի համար կը հոգայ» (Ա Պետր. 5:7): Ու Սուրբ Յոգին ներսիցս ասաց՝ «Խո՛սքը ընդունիր»: Այն, որ խոսքը գիտես՝ լավ է, բայց ընդունիր: Ես էլ երեխայի պես բացեցի Սուրբ Գիրքը ու կարդացի Ա Պետրոս 5:7 համարը: Ու այս խոսքը հենց ընդունեցի, կարծես վրայիցս մի քանի տոննա բեռ ընկներ, Տիրոջ ներկայությունը ծածկեց ինձ, և մի քանի րոպե առաջ ունեցածս այն մտքերից, որ ես երբեք չեմ պրծնի հոգսերից՝ ոչինչ չմնաց:

Մեկ այլ դեպք վկայեմ: Երիտասարդ տարիներից միշտ փնտրել եմ Աստծո երեսը. այդպես սովորել էի մեր սպասավոր Արայիկ եղբորից: Արդեն երեք երեխա ունեի: Պետք է առանձնանայի, շատ ծանր հիվանդացա: Հակառակորդը թե՛ մարդկանց միջոցով, թե՛ մտքերով հանգիստ չէր թողնում. «Դու երեխեքիդ հետ սովից պիտի մեռնեք»: Ես հակառակվում էի՝ գրված է, թե նախ փնտրե՛ք Աստծո Թագավորությունը, մնացած բաները ձեզ կտրվեն: Ամեն օր գալիս էր ու համոզում էր, որ եղ խոսքը սուտ է: Թշնամու ողջ կոնիվը սա է, որ քո մեջ տեղ գտած Աստծո խոսքը սուտ հանի: Ես ամեն օր պատերազմի մեջ էի: Սատանան գալիս էր փաստերով՝ տե՛ս, հիվանդ ես, աշխատանք չունես ու սովից պիտի մեռնես: Այդ պատերազմը շատ ընկճեց ինձ, ու տրտմությունով այնքան լցվեցի, որ ո՛չ կարդալու ցանկություն կար, ո՛չ աղոթելու: Երբ հիվանդությունն էլ ավելի սաստկացավ, այդ ժամանակ Տերս հասավ օգնության: Անկողնուս մեջ եմ, մեկ էլ Տիրոջ փառքը իջավ սենյակիս մեջ, ու ես

իմ հոգում զգում եմ, որ իջել է ինձ մոտ երկինք-երկիր Ստեղծողը: Ու խոսեց ինձ հետ. «Ամբողջ աշխարհին ես եմ հաց տալիս, մի ընտանիք չե՞մ կարող պահել, ինչու՞ ես շփոթվել»: Ասացի՝ Փառք Զեզ, Հիսու՛ս ջան: Տերը եկավ հաստատելու, որ Իր խոսքը ճշմարտություն է: Դրանից հետո արդեն տասներորդ երեխաս է ծնվել... հոգս էլ չունենք, պորբլեմ էլ, պարտքեր էլ: Տուն էլ տվեց, տեղ էլ տվեց: Փա՛ռք Իրեն: **Եսայա 26:2-4** համարներում գրված է. «*Դռները բացե՛ք, Որպեսզի ճշմարտութիւն պահող արդար ազգը ներս մտնէ: Հաստատ միտքը կատարեալ խաղաղութեան մէջ կը պահես, Վասն զի քեզի կը յուսայ: Յաւիտեան Տէրոջը յուսացե՛ք, Քանզի Տէր Եհովա յաւիտեական վէմ է*»: Թշնամու նպատակն է, որ մեզ ստությունով բռնի ու Տիրոջ Փառքից զրկի:

Սիրելիներ՛, մի՛ վախեցե՛ք, մենք տուն ունենք երկնքում, այստեղ ժամանակավոր հյուր ու պանդոկատ ենք, մեր տունը փառաց երկնքում է: Ամեն:

Արայիկ եղբայր

ԲԱՐԵԿԱՄՈՒԹՅՈՒՆ ԱՇԽԱՐՀԻ ՀԵՏ

Ես այլ նահանգում էի, երբ զանգեց ընկերներիցս մեկն ու ասաց. «Վի՛կտոր, ե՛տ վերադարձիր, կինս հիվանդ է, և բժիշկները չեն գտնում՝ ինչն է պատճառը»:

Ետդարձի ճանապարհին ես աղոթում էի ու հարցնում. «Տե՛ր, ինչո՞ւ է նա հիվանդացել», ու Աստված ինձ ուղղակի ասաց. «Ես նրա հանդեպ դատ եմ իրականացնում, ուզում ես՝ նրա հավատքի ընթացքը շտկիր, ուղղություն ցույց տուր... ինչ ուզում ես արա, չի օգնի, որովհետև ես նրան դատի եմ կանչել»: Ես զարմացած հարցրի՝ Տե՛ր, ինչո՞ւ: «Որովհետև նա սկսել է բարեկամություն անել աշխարհի հետ»: «Տե՛ր, ինչո՞վ է դա դրսևորվել»: «Կտեսնես նրա երեխաներին՝ կհասկանաս: Չնայած ամուսինը դեմ է կնոջ արարքներին, նա, միևնույն է, իր որոշածն է անում և ամուսնուն լռեցնելու համար էլ օրինակ է բերում այլ եկեղեցիների անդամների պահվածքը կամ իրենց սպասավորների զավակներին»: Երբ տեղ հասա, նրանք մենակ էին.

-Ի՞նչ է պատահել,- հարցրեցի կնոջը:

Նա հազիվ շնչելով պատմում էր: Այդ ընթացքում ես ոչինչ չհարցրեցի, հետո միայն ասացի.

-Ես ձեզ ճանաչում էի, երբ տասը տարի առաջ միասին էինք եկեղեցում, բայց հիմա արդեն չեմ ճանաչում: Ձեր տուն գալու ճանապարհին, երբ աղոթում էի, Տերն ինձ ասաց, որ հենց դու, ո՛վ կին, սկսել ես բարեկամություն անել աշխարհի հետ, և աշխարհը բերել ես քո տուն:

-Դա ճիշտ է,- ասաց ամուսինը,- ես քեզ զգուշացնում էի...

Բայց կինն իրենն էր պնդում և մատնացույց անում իրենց եկեղեցու սարկավազի երեխաներին.

-Մենք եկեղեցու շարքային անդամներ ենք, իսկ նա սարկավազ է: Ինչո՞ւ՝ նրա երեխաներին կարելի է, իսկ մերոնցը՝ ոչ:

Այս խոսակցության ժամանակ ներս մտավ նրանց տաստասմանկ տարեկան որդին:

-Սա ի՞նչ է,- զարմացած հարցրեցի, որովհետև որդու գլուխը

սափրված էր, միայն մեջտեղում «իրոկեզ» էր արված:

Նորից միջամտեց ամուսինը.

-Ես քեզ ասում էի, չէ՞...

-Ես դրա հետ կապ չունեմ, վարսավիրն է դա արել:

-Իսկ ի՞նչ է, վարսավիրը ինքնագլուխ է այդպես արել:

-Չէ՛... Ես այդպես ցանկացա:

-Այդ դեպքում ինչու՞ ես ասում, որ վարսավիրն է մեղավոր... Հետո ինչպե՞ս պետք է որդուդ բացատրես, որ պետք չէ մարմնի վրա դաջվածքներ անել, ծխել, խմել...

Նա գլուխը կախեց ու ոչինչ չկարողացավ պատասխանել: Այդ ժամանակ ներս մտան նրանց աղջիկն ու փեսան: Նայում եմ ու զարմացած հարցնում.

-Իսկ սա՞ ինչ է...

-Քեռի՛ Վիտյա, ի՞նչ է պատահել...

-Այս ի՞նչ վիճակում ես դու:

Փեսան վախեցած կանգնեց ու միայն կարողացավ ասել, որ զոքանչն է ցանկանում, որ իր կինն այդպիսի ներկված ու զարդարված տեսք ունենա:

-Եվ այս ամենից հետո դու ցանկանում ես առո՞ղջ լինել...

Աստված քեզ հետ դատ է վարում... Դուք ինչու՞ եք պայթարում Աստծո դեմ...

-Չէ՛, մենք չենք պայթարում, ուղղակի ուզում ենք գեղեցիկ լինել...

Աստված մեզ բոլորիս գեղեցիկ է ստեղծել, Նա Իր տեսքով է մեզ ստեղծել և ասել, որ բարի է, իսկ սատանան շնջում է, որ շրթունքները պետք է կարմիր լինեն, հոնքերը՝ կեռ, աչքերը՝ կապույտ կամ կանաչ, եղունգները՝ չես հասկանում՝ մեկը կարմիր, մեկը կապույտ... Չէ՞ որ սա սատանան է ըմբոստանում Աստծո դեմ և քեզ համոզում, որ դու նորմալ մարդ չես: Եվ այդպիսի մարդիկ ասում են, որ իրենց ներքին սենյակում հանդիպում են Տիրոջը, օրհնվում են... Ինչ-որ չեմ հասկանում...

Ի՞նչ հանդիպում, ի՞նչ հաղորդակցություն... Այդպիսիք պատերազմ են հայտարարել Աստծո դեմ, և իրենց թվում է՝ հաղթելու են այդ պայթարում: Ես շատ եմ ուզում հասկանալ, թե ինչ են մտածում այն մարդիկ, ովքեր իրենց զավակներին ինքնակամ տալիս են աշխարհիկ կերպարանք: Ես, իրո՞ք, դա չեմ հասկանում... Բացատրե՛ք ինձ, որ-

պեսզի ձեր և ձեր զավակների արյունն ինձանից, որպես ձեր հովվի, չպահանջվի, որովհետև ես հիմա տարակուսանքի մեջ եմ ու հիասթափված ինքս ինձանից, քանզի հասկանում եմ, որ չեմ կարողացել Աստծո հոսքն այնպես մատուցել, որ ձեր արյունն ինձանից չպահանջվի: Դուք այսօր ինձ ասում եք. «Մեզ մի՛ հանդիմանիր, լռի՛ր»: Ես չեմ ուզում նմանվել Սուրբ Գրքում հիշատակված պահապան շներին. «Անոր բոլոր պահապանները կոյր

են, բան մը չեն գիտեր, Ամենն ալ համր շուններ են, հաչելու կարող չեն. Անոնք կը ցնորին, կը պառկին, քունը կը սիրեն. Այո, շատակեր ու անյագ շուններ են, Ու անոնք իմացողութենէ զուրկ հովիւներ են...» (Եսայա 10:10-11):

Այսօր ես ձեզ և՛ պիտի հանդիմանեմ, և՛ պիտի պատժեմ ու խրատեմ, որպեսզի և՛ դուք փրկվեք գալիք զայրույթից, և՛ ձեր զավակները, և՛ ես:

**Հովիվ Վիկտոր Ռոդին,
(ԱՄՆ)**

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Տարիներ առաջ, երբ դեռ նոր էր սկսվել 44 օրյա պատերազմը, ես տաքսի էի վարում, և ամեն անգամ խնդրում էի Հիսուսին, որ այն մարդիկ, ովքեր պետք է նստեին իմ մեքենա, Աստված նրանց ընտրի: Լինում էին պահեր, որ ես ընտրում էի, թե որ պատվիրատուին մոտենամ, բայց ամեն դեպքում միշտ ուզում էի Աստծուն չխանդարել: Մի անգամ, երբ Արշակունյաց փողոցից

պատվեր եկավ, որին ես պետք է մոտենայի 3-րդ մասի կողմից, որոշեցի չընդունել պատվերը և չեղարկել այն: Սակայն այդ պահին Աստված հիշեցրեց աղոթքս՝ ընդունել Աստծո ընտրությունը և չխանդարել Նրան: Մոտեցա տվյալ հասցեին: Պատվիրատուն մի կին էր, ով մեքենան նստած պահից անդադար հուզվում էր և սրտնեղվում, ասելով, որ այդ գիշեր ևս երեք զինվոր է սպանվել

պատերազմում: Նա այդ ամենը ասում էր շատ մեծ ցավով: Ես տեսնելով նրա վիշտը, հարցրեցի նրան, թե արդյո՞ք կարող եմ նրան մի բան ասել: Եվ ես նրան պատմեցի, որ մեր եղբայրներից մեկը Մոսկվայում, երբ ցավով ու խորը վշտով աղոթել ու հարցրել էր Աստծուն, թե արդյո՞ք ի՞նչն է պատճառը այս մեծ արյունահեղության, չէ որ անթիվ երիտասարդ տղաներ են զոհվում պատերազմում: Աստված նրան պատասխանել էր, որ այդ շատ ու շատ ծնողներ Աստծուն են մեղադրում այդ ամենի համար, ասելով, որ Նա կարող է նրանց պահել ու պաշտպանել: Այդ տղաների մեծ մասը հիմա Աստծու մոտ են, քանի որ նրանք այդ ժամանակ անդադար կանչել ու աղաղակել են Հիսուսին, բայց այդ ամենի մեղվորը հենց այդ նույն ծնողներն են, որոնք տարիներ առաջ իրենց դեռ չծնված աղջիկ երեխաներին, սեռի հետ վերացնում էին, այդ տղաները այդ չծնված աղջիկ երեխաների սպանություններից

հետո են ծնվել, և այդ միջոցով էլ իրավունք են տվել չարին իրենց վրա բերել այս չարիքը: Ես այս ամենը ասացի մեքենայիս մեջ նստած վշտացած կնոջը և հանկարծ նա սկսեց լացելով խնդրել, որպեսզի ես կանգնեցնեմ մեքենան: Ես զարմացած կանգնեցրի մեքենաս և հետաքրքրվեցի, թե ի՞նչ է պատահել: Նա լացելով պատասխանեց, որ հենց հիմա նա գնում էր Մարգարյան հիվանդանոց, որպեսզի իր որովայնում գտնվող աղջիկ երեխային, որին իր ամուսինը չէր ցանկացել ունենալ, հեռացնի: Նա լալիս էր, զրդջում և բարձրաձայն ուրախանում էր, որ Աստված իր ընտանիքին հեռու պահեց այդ արյունալի արարքից ու դրան հետևող անեծքից: Ես էլ փառք տվեցի Հիսուսին, իր անսահման մեծ սիրո ու ողորմության համար, որ անում է ամեն մեկիս կյանքում ամեն օր: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

Գևորգ Վարդանյան

ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ՍԻՐՈ ՕՐԻՆԱԿ

Ջուլիա քրոջ վկայությունը

2013 թվականն էր... Մենք ապրում էինք Ֆրանսիայի Բորդո քաղաքում: Այդ տարի մեզ այցելեցին Հայաստանից Հրահատ, Վրեժ և Գևորգ եղբայրները, Գայանե քույրը և ԱՄՆ-ից ևս չորս եղբայր: Մենք ապրում էինք երկու սենյականոց բնակարանում՝ ես, ամուսինս, երկու զավակներս, մայրս, եղբայրս և մեր եկեղեցու Անդրանիկ եղբայրը, որն այդ պահին բառացիորեն դրսում էր մնացել:

Եկեղեցուն հյուր եկած եղբայրները այցելեցին մեզ: Գիշերը մոտ ժամը չորսն էր, երբ ընդունեցինք նրանց մեր տանը: Ամերիկայից եկած եղբայրները ուզում էին գնալ՝ հյուրանոց փնտրելու, քանի որ մեր տանը գիշերն անցկացնելու տեղ չկար: Նախ այդ ժամին հյուրանոցներում տեղ գտնելը շատ դժվար էր: Հետո էլ՝ եթե քույրեր ու եղբայրներ ենք, ուրեմն պետք է հնար գտնեինք՝ օգնելու մեր հարազատներին:

Բոլորին նորից ներս հրավիրեցինք: Ավագ եղբայրներին ննջարանում տեղավորեցինք, իսկ ԱՄՆ-ից եկածներին՝ հյուրասենյակում: Մենք էլ բոլորս՝ յոթ հոգով, երեխաների հետ միասին, գնացինք՝ մեքենաների մեջ քնելու:

Առավոտյան երբ արթնացանք, և ես տուն եկա, եղբայրներն արդեն նախաճաշը պատրաստել էին, և ինձ հրավիրեցին իրենց հետ սուրճ խմելու: Մենք շատ ուրախացանք, որ եղբայրներն իրենց լավ էին զգացել մեր տանը: Բայց նրանք չգիտեին, թե մենք որտեղ էինք գիշերել:

Ինչպես է գրվել «Կօրհներթ Բեզ, Աստված» երգը

Հավատացյալ մի կին կար, որն ուներ անհավատ որդի և որին հորդորում էր, որ Աստծուն դառնա: Բայց որդին անդդովելի էր: Ի վերջո նա հոգնում է մորից և հայտարարում.

-Ես գնում եմ առանձին ապրելու,- Արևմուտքում այդպես ընդունված է:

-Կգնամ, կտվորեմ և ինքս կփնտրեմ իմ երջանկությունը:

-Լավ, որդի՛ս, գնա՛: Ես քեզ կտամ հին Աստվածաշունչը, երբեք չբաժանվես Նրանից:

Տղան գնում է, ընդունվում բժշկական համալսարան և քանի որ գումարի շատ անհրաժեշտություն է ունենում, վաճառում է այդ Աստվածաշունչը: Անցնում են տարիներ: Նա բժիշկ է դառնում: Եվ մի օր էլ հիվանդանոց են բերում վթարի ենթարկված մի մարդու: Տղան տեսնում է և հասկանում, որ այդ մարդը մեռնում է: Այդ մարդը ևս զգում է իր մահը.

-Ես մեռնում եմ: Ես դրանից չեմ վախենում,-ասում է նա,- բայց մի խնդրանք ունեմ. այնտեղ՝ իմ տանտիրուհու մոտ՝ այսինչ հասցեում, Գիրք կա. խնդրո՛ւմ եմ, բերե՛ք Այն ինձ:

-Ի՞նչ գիրք է,- հարցնում են նրան:

-Տանտիրուհուն ասեք, նա գիտի:

Շուտով բերում են Գիրքը՝ Աստվածաշունչը: Նա կարդում է, աղոթում և մահանում:

Նրան տանում են հիվանդասենյակից: Հետո բժշկին են մոտենում տեխնիկական աշխատողներն ու հարցնում, թե ի՞նչ անեն մեռնողի իրերը:

-Աստվածաշունչը բերե՛ք ինձ, իսկ մնացածը տարե՛ք:

Գիրքը բերում են: Նա ճանաչում է իր մոր Աստվածաշունչը: Ընկնում է ծնկներին, սիրտը տալիս Հիսուսին, և հենց այդ ժամանակ ծնվում է այս երգը.

1. Կօրհներթ Բեզ, Աստված, զի Փրկիչը եկավ,
Խաչին վրա մեռավ և վերն Փառքով համբարձավ:

Ալելուիա, մեր Փրկիչը, Ալելուիա, Ամեն:
Ալելուիա, Քուկդ է Փառքը, սրբե՛ մեզ նորեն:

2. Կօրհներթ Բեզ, Աստված, զի Հոգիդ ալ իջավ,
Մեզ Փրկիչը հայտնեց, և խավարը անցավ:
3. Միշտ Փառք և Գովեստ տանք Ձոռված Գառնուկին,
Որ մեր մեղքը ջնջեց և ներեց դարձողին:
4. Միշտ Փառք և Գովեստ Շնորհաց Աստծուն,
Որ սիրեց մեզ, փնտրեց և տվավ Իր Որդուն:
5. Ո՛հ, մեզ արթնցու՛ր, և Հոգո՛վդ նորոգե,
Ամեն սիրտ երկնավոր եռանդո՛վրդ վառե: Ամեն:

**Ո՛հ, մեզ արթնցու՛ր, մեռյալներս ողջնցու՛ր, Հիսուսի Չայնը լսենք, որ կրես
Ի՛նչ եկուր:**

Ռիչարդ Յիմերման

www.barilur.org
info@barilur.org